

T(R)ÒPICS

El cercle de guix lleidatà

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

El conseller de Cultura de la Generalitat Bipartida-Bífida, en Ferran Mascarell, ha fet el vermut a Lleida. Professional de la Cultura en majúscules i contumaç home públic de llarga trajectòria fent el carrer del poder –cobra pasta gansa mensual a càrrec de la ciutadania– ha viatjat a Ponent per parlar del crònic conflicte amb la Franja. Que de moment no és la de Gaza, però que ja put a “intifada” i a kamikazes amb fronteres. Les 113 peces d’art sacre procedents de les parròquies de Barbastro vénen a

ser la prova del nou –o dels ous– peure que és el més mascle del barri. La baralla és d’escala de veïns. O d’escola bressol. Amb la solvència professional que s’aconsegueix amb anys vivint d’explicar contes, Mascarell es sincerava el diumenge amb Francesc Guillaumet (LA MAÑANA, 11 juny).

En l’entrevista, Mascarell és sibil·lí. “Fins que no hi hagi sentència en ferm he de suposar que l’art és del bisbat de Lleida i que cal defensar-lo, però de no forma numantina”. És a dir: cal acarnissar-se en la defensa a ultrança per la integritat de la col·lecció a Lleida; “De fórmula miraculosa no en tinc cap. Però la meva re-

cepta és diàleg, parlar amb tothom fins que les parts vegin la necessitat de trobar una solució que sigui, més o menys, satisfactòria per a tots.” O sigui, qui dies passa anys empeny. I la perla de la sessió és psicoanalítica: “Hem de tenir en compte que parlem del mateix Estat i dins d’Espanya l’art es pot moure”. És el que va dir Galileu en topar amb la Santa Mare Església, “*E pur se muove!*”. En aquell moment Guillaumet era el Cesc que juga a l’Arsenal. Un i altre van seguir justificant els (s)ous respectius i l’encontre va acabar en taules. Versallesc.

El 1943, Bertolt Brecht escrivia *El cercle de guix caucasià*. Drama so-

bre la propietat d’un fill. El judici de Salomó en versió materialisme històric. Dues mares: una biològica, altra adoptiva. L’una ha parit un nadó que abandona, l’altra el recull i el cria. Passen els anys i la biològica reclama la màtria potestat. La receptora no vol cedir. Arriba el jutge –bandoler famós–, fa un cercle de guix a terra obligant les dones a estirar el fill per les mans.

Per por d’esquarterar el nen, l’adoptiva que afluixa i la biològica s’endú el fill fora el cercle. Total, el jutge dicta sentència a favor de la mare...adoptiva per la seva generositat. Amor autèntic. Bertold Brecht clou el discurs dient que les coses han de pertànyer a aquells que millor les puguin atendre. I quina és la mare generosa: Barbastro o Lleida? Acatar l’imperi de la llei no és ser generós. És altra cosa. Tossuderia garropa.

Raïana 176 DE